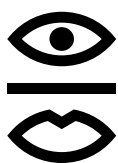

WIADOMOŚCI WYDZIAŁOWE

Wydział
Artystyczny
Uniwersytetu
Zielonogórskiego

JAREK JESCHKE, RADOŚLAW CZARKOWSKI, ALICJA LEWICKA-SZCZEGÓŁA, MAGDALENA GRYSKA, PAULINA KOMOROWSKA-BIRGER, TADEUSZ JĘDRZEJCZYK - CZŁONEK ZARZĄDU WOJEWÓDZTWA LUBUSKIEGO, ROMAN SAPEŃKO, ARTUR PASTUSZEK, WIKTOR SYDORENKO, IGOR SAVCHUK, VIKA SAGAN, RYSZARD WOŹNIAK, ANASTASIIA GONCHARENKO

Instytut Sztuk
Wizualnych
UZ

**Międzynarodowa Konferencja Naukowa
*Sztuka współczesna w dobie technologii cyfrowych:
od teorii do praktyki*, Kijów 4-5 czerwca 2019 r.
Wystawa *Anioł historii*, Kijów 5-25 czerwca 2019 r.**

W dniach 31 maja-7 czerwca 2019 r. grupa pracowników Instytutu Sztuk Wizualnych przebywała w Kijowie, gdzie wzięła udział w Międzynarodowej Konferencji Naukowej *Sztuka współczesna w dobie technologii cyfrowych: od teorii do praktyki* oraz wystawie *Anioł historii*. Na wystawie, której wernisaż odbył się 5 czerwca w Galerii Instytutu Badań Sztuki Współczesnej w Kijowie, a której kuratorami byli: ze strony polskiej dr Artur Pastuszek, zaś ukraińskiej Anastasiia Goncharenko, zaprezentowano prace prof. UZ Magdaleny Gryski, prof. UZ Radosława Czarkowskiego, dr. Jarka Jeschke, prof. zw. Pauliny Komorowskiej-Birger, prof. UZ Alicji Lewickiej-Szczegóły i prof. UZ Ryszarda Woźniaka. Obejmowała ona zarówno prace najnowsze, realizowane na potrzeby projektu, jak i wcześniej już eksponowane.

Projekt artystyczny *Anioł historii* jest efektem współpracy pomiędzy Instytutem Sztuk Wizualnych Uniwersytetu Zielonogórskiego i Instytutem Badań Sztuki Współczesnej Ukraińskiej Narodowej Akademii Sztuki w Kijowie. Jest on elementem szerszego programu realizowanego od 2018 r. wraz z ukraińskimi akademikami, a obejmującego zarówno badania sztuki współczesnej, jak i artystyczne realizacje.

Tym razem artystyczny i naukowy program łączył dwa obszary: konferencja naukowa poświęcona była kwestii kondycji sztuk wizualnych w epoce globalnych transformacji, zależnościom i interakcjom pomiędzy sztuką a technologią oraz sztuką i nauką, ale także problemom nauki i edukacji w procesie integracji, zaś idea wystawy odwoływała się do statusu pamięci w jej różnorodnych formach. Sztuka, to nie tylko jedna z form symbolicznego komunikowania się, ale także świadectwo czasu - aspekty formalne oraz treściowe artystycznych realizacji potwierdzają zakorze-

WIDOK WYSTAWY, PRACE OD LEWEJ: MAGDALENY GRYSKI, RYSZARDA WOŹNIAKA, RADOŚLAWA CZARKOWSKIEGO, JARKA JESCHKE, FOT. MAGDALENA GRYSKA

WIDOK WYSTAWY, PRACE OD LEWEJ: PAULINY KOMOROWSKIEJ-BIRGER, W TLE MAGDALENY GRYSKI, FOT. MAGDALENA GRYSKA

WIDOK WYSTAWY, NA PIERWSZYM PLANIE PRACA AILICJI LEWICKIEJ-SZCZEGÓŁY, OD LEWEJ: OBRAZY: RYSZARDA WOŹNIAKA, MAGDALENY GRYSKI I RYSZARDA WOŹNIAKA, FOT. MAGDALENA GRYSKA

WIDOK WYSTAWY NA PIERWSZYM PLANIE PRACA PAULINY KOMOROWSKIEJ-BIRGER, W TLE OD LEWEJ: OBRAZ RYSZARDA WOŹNIAKA, OBRAZY RADOŚLAWA CZARKOWSKIEGO, FOT. MAGDALENA GRYSKA

nienie w historii, co przekłada się na kształtowanie adekwatnego sposobu rozumienia i percepcji otaczającej rzeczywistości oraz zdolność pozostawiania śladu czytelnego dla obecnych i przyszłych pokoleń.

Dlatego koncepcja wystawy odwoływała się do idei Waltera Benjamina, dwudziestowiecznego niemieckiego filozofa przedstawiającego w swych pismach postać *anioła historii*, która dla niego jawiła się jako tragiczna i dekadentka. Obrazuje ona bowiem katastrofę, której nie można uniknąć, a którą można jedynie przepracować jako historię - pamięć tego, co odeszło, żal po tym, co stracone. Z tej perspektywy historia to gra pamięci i zapomnienia - zarówno w planie indywidualnym, jak i społecznym. Pierwszy ustala ramy pojedynczego doświadczenia, drugi zaś jest politycznie kontrolowaną opowieścią, odbiciem realiów określonego czasu i sytuacji. Nadzieja w tym, że sztuka potrafi wpisać się w tę historyczną narrację intensyfikując dialektyczny ruch pamięci i zapomnienia, śladu i symptomu. Jej wielość może przełamać schematyzm i selektywność wyobraźni, zdystansować się wobec regulowanych przez władzę przekazów, znieść jednoznaczność świadectw, a także pomóc w redefiniowaniu uwikłania artystów w historię - wplątania w polityczną grę interpretacji przeszłości jako selekcji i ekspozycji. Artystyczne kreacje mogą tym samym umożliwić przepracowanie dziejów uruchamiając nowy potencjał imaginacyjny i powiększając przestrzeń dyskursu o historii dotąd marginalizowane.

Zresztą, współczesna sztuka dosyć często zwraca się w stronę historii kontestując kanoniczne wizje przeszłości.

Ale historia to także pewien rodzaj obietnicy, możliwości pozostawienia śladu. Czytamy ją przecież - między innymi - poprzez pozostałość, poprzez to, co przetrwało, resztkę, ślad. Sztuka zaś reprodukuje takie usankcjonowane mechanizmami kultury ślady. Sztuka przecież jest specyficznym produktem pamięci zbiorowej, a więc tej pamięci, która indywidualne doświadczenia oraz wspomnienia komprimuje, modyfikuje i absorbuje do postaci historycznej wiedzy. Dlatego uczestnicy projektu zaproponowali nie tylko różnorodne sposoby interpretacji historii, ale także sięgnęli po różne media - prace prezentowane to zarówno obrazy, jak i obiekty, czy instalacje.

Przedmioty opatulone szklaną nicią, które zaprezentowała Paulina Komorowska-Birger, to zarówno podniesione do rangi reprezentacji znaki mijającego czasu, jak i miejsca splatania się pamięci zbiorowej z indywidualną. Multiplikowane znaki-ślady Radosława Czarkowskiego wzbogacone o literacki kontekst, to także miejsca ekspozycji tego, co obecne w dialektycznym splocie z tym, co odeszło. Alicja Lewicka-Szczegóła w swojej instalacji skonfrontowała ze sobą różne obszary kultury przeciwstawiając indywidualną opowieść masowej wyobraźni i redefiniując jej figury. Obrazy Ryszarda Woźniaka to studia modyfikacji symbolicznych form, poniekąd symbiotycznie związanych, jednak stale antagonizowanych, co jak wydaje się jest domeną historii tej części świata. Jednostajny ruch obiektów Magdaleny Gryski mógłby przywoływać cykliczność i monotonię wielkich procesów historycznych, jednak związana z nimi zdecydowana kolorystyka i zróżnicowanie wskazują raczej na cel indywi-

duacyjny. Z kolei Jarek Jeschke pokazał obrazy, które zestawiają ze sobą dwa porządki - naturalny i kulturowy - jednocześnie odwracając wektor czasu i eksponując niknięcie cywilizacyjnych rudymetów. Można więc stwierdzić, że prace te przypominają, iż wielkie historyczne narracje niekiedy mogą być dekonstruowane przez mikrohistorie, zaś pamięć jest zawsze pewną formą napięcia pomiędzy przywoływaną przeszłością a projektowaną przyszłością.

Z kolei uczestnicy konferencji naukowej zaprezentowali stan badań dotyczących problematycznych kwestii praktyki artystycznej obecnych we współczesnej refleksji filozoficznej, estetycznej, czy teorii kultury. Wyeksponowano zważ-

cza kontrowersje związane z przenikaniem najnowszych technologii do artystycznych praktyk, a co za tym idzie - wpływem nowych i ulepszonych materiałów i metod na powstawanie nowych form sztuki oraz wyznaczaniem nowych standardów doskonałości. W kontekście dynamicznej digitalizacji mediów pojawiają się bowiem nowe formy projektowania i kreacji, które angażują nie tylko artystów, ale i odbiorców.

Współorganizatorem wystawy i konferencji było Polsko-Ukraińskie Centrum Studiów Humanistycznych Uniwersytetu Zielonogórskiego i Uniwersytetu im. Tarasa Szewczenko w Kijowie.

Artur Pastuszek

Wystawa w Galerii Rektorat

Po przeszło 30 latach zajmowania się zagadnieniami malarstwa mogę powiedzieć, że moje obrazy definitywnie są sublimacją odczuć związanych z impresjonizmem. Interesuje mnie odzwierciedlenie tego stylu w fotografii. Prace wielkich mistrzów: Alfreda Stieglitza, Poula Stranda, Andre Kertesza łączą mistrzostwo kompozycji, spostrzeżenie natury, zmienności światła z obecnością wizerunku człowieka jako części pejzażu i zastanej chwili.

Moje obrazy są wynikiem rozwiązywania założonego problemu kompozycyjnego, budowania materii malarskiej, indywidualnego odbioru piękna natury, a także przypomnieniem o złożoności egzystencji ludzkiej. Sądzę, że rolą artysty jest konsekwentne dążenie do poszukiwania, odkrywanie poprzez swoją sztukę zupełnie nowych emocji. W chwilach zwątpienia przypominam sobie myśl Piotra Potworowskiego: „Chodzi o to, żeby z malarstwem swoim dojść do ściany, do ściany świata nic więcej, to co się maluje nie ma tak naprawdę żadnego znaczenia(...)”.

Wybór prac do prezentacji w Galerii Rektorat na Uniwersytecie w Zielonej Górze zatytułowałam *Wybór / Malarstwo / Rysunek*. W zamiarze jest to kontynuacja refleksji o mojej przeszło trzydziestoletniej pracy twórczej. Jest następną wystawą o charakterze retrospektywy, po wystawie w lutym tego roku w Radomiu, na której pokazałam 13 prac z różnych okresów mojej twórczości - począwszy od dwóch prac dyplomowych, skończywszy na pracach z ostatniego roku prezentowanych w Piwnicy pod Baranami w Krakowie. Zaprezentowane w Galerii Rektorat 25 prac malarskich i rysunkowych jest wyborem z ostatnich 15 lat.

Katarzyna Anna Nowicka-Urbańska

WIDOK WYSTAWY, FOT. MAREK LALIKO

Wystawa Pracowni 201 - książka autorska i ilustracje

W dniach 8 marca-5 kwietnia 2019 r. miała miejsce wystawa *książka/ilustracja*, wystawa *Pracowni 201* w Wojewódzkiej i Miejskiej Bibliotece Publicznej im. Cypriana Norwida w przestrzeni Mediateki Góra Mediów, Galeria „Na górze” przy al. Wojska Polskiego 9 w Zielonej Górze. Wystawa zakończyła się finisażem, który odbył się 5 kwietnia z udziałem artystów.

Wystawa pokazała najciekawsze realizacje powstałych w Pracowni 201 (na przestrzeni kilku lat) książek artystycznych oraz ilustracji. Prace reprezentują indywidualne podejście do przedstawianych zagadnień przez połączenie różnorodnych mediów, a także sposób ich wykorzystania i prezentacji. Pretekstami do powstania zarówno autorskich książek, jak i ilustracji, były nie tylko powszechnie dostępne teksty, ale także subiektywne refleksje dotyczące codzienności, poruszające zarówno twórcę, jak i odbiorcę. Ma to zasadnicze znaczenie w poszukiwaniu formy oraz kształtu dla poszczególnych książek, ilustracji, nadając im unikalny charakter. Połączenie słowa i obrazu nie tylko pobudza wyobraźnię i zmysły odbiorcy, ale również wpływa na odbiór obiektu, odkrywa nowe przestrzenie, dając możliwość chwilowego zatrzymania się, oddechu. Mamy nadzieję, że wystawa zachęci do eksperymentu z własną wyobraźnią i kreacją.

Pracownia 201 to dla studentów miejsce związane z odkrywaniem w sobie kreatywności, pobudzaniem jej oraz rozwojem. Przestrzeń, w której studenci poznają nietrywialny warsztat projektowania graficznego w różnych wymiarach. Zajęcia w niej prowadzone wymagają systematyczności, rzetelnej pracy i otwartej głowy. Prowadzący pracownię, dr Piotr Czech i jego asystentka, mgr Joanna Fuczko, zachęcają studentów do własnych poszukiwań i eksplorowania niepowtarzalnej indywidualności. Realizacje tworzone w 201 to projekty odznaczające się nie tylko wysokim poziomem wykonania, ale również oryginalnym podejściem do rozwiązywania problemów projektowych. Studenci nie ograniczają się w swoich pracach tylko do technik cyfrowych. Często wykorzystują również swoje doświadczenia i umiejętności manualne w zakresie grafiki warsztatowej, malarstwa lub rysunku.

Kuratorzy wystawy:
Piotr Czech, Joanna Fuczko, Weronika Dobrowolska

Wystawa w Galerii „Na górze”/Mediateka „Góra Mediów” marzec/kwiecień

Wojewódzka i Miejska Biblioteki Publicznej im. C. Norwida w Zielonej Górze

Uczestnicy wystawy:
Aleksandra Adamczak, Magda Chotuj, Weronika Dobrowolska, Joanna Fuczko, Joanna Gudakowska/Kowalczyk, Weronika Kalemba, Marian-

1

2

na Kidawa, Daria Kiwacz, Paulina Linka Kłos, Agnieszka Kochan, Anna Maria Kufel, Weronika Kurdyk, Aleksandra Kwiatkowska, Karolina Lasia, Anita Łęcka, Paula Malewska, Aleksandra Afrodyta Maliszewska, Gabriela Miklaszewska, Marta Meuss, Edyta Piosik, Grażyna Rymaszewska, Karolina Safian, Violetta Skarba, Katarzyna Skorupska, Marika Mika Szwal, Marta Trawińska/Obuchowicz.

1, 2, 3 ___ WYSTAWA PRACOWNI 201 „KSIĄŻKA/ILUSTRACJA”, MEDIOTEKA GÓRA MEDIÓW, GALERIA „NA GÓRZE”, 8.03-5.04.2019, FOT. PIOTR CZECH

3

FOT. Z WERNISAŻU

Galeria PWW, Zielona Góra

Czarne, białe, czarne

wystawa studentów i absolwentów pracowni malarstwa
dr hab. Magdaleny Gryski, prof. UZ

11 czerwca 2019 r.

Uczestnicy: Paula Chmiel, Piotr Firlej, Renata Gresiuk-Kowalska, Jakub Halczak, Paweł Janczaruk, Sylwia Kisiel, Mariusz Kowalski, Justyna Ławrynowicz, Adam Łucki, Nico Minelli, Małgorzata Samojedna, Małgorzata Stocik, Natalia Walewska, Ania Wojciechowska, Iza Żuławik.

Malarstwo współczesne to sztuka *otwartego pola*, *swobodnie dryfujących wysp*, jak to nazwał Jerzy Ludwiński, to wyraz osobistych, indywidualnych, intymnych wypowiedzi. Sztuka początku XXI wieku nie posiada ograniczeń i autorytetów. Jedyną zasadą jest poszerzanie środków ekspresji oraz świadome tworzenie własnych narzędzi i umiejętności umożliwiających ekspresję treści i wyobraźni. Celem pracowni malarstwa, pracowni obrazu, jest uświadomienie studentom miejsca malarstwa w XXI wieku oraz jego bogactwa, różnorodności indywidualnych wypowiedzi, różnych sposobów postrzegania świata. Pracownia jako metoda *urzeczywistnienia*

„TRANSSFER 2”, Wystawa studentów IX Pracowni Rysunku prof. Zbigniewa Szota i XIV Pracowni Rysunku prof. Jerzego Hejnowicza

„Transsfer 2” to kolejna wystawa będąca wynikiem kooperacji pomiędzy Instytutem sztuk Wizualnych Uniwersytetu Zielonogórskiego a Katedrą Rysunku UAP.

Majowa ekspozycja zorganizowana została przez ISW oraz Galerię PWW w Zielonej Górze.

W drugiej odsłonie projektu „Transsfer” koncentrujemy się na aktywności studentów dwóch pracowni rysunku Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu.

Tym razem przygotowane zostało spotkanie prac studentów (i absolwentów) IX i XIV Pracowni Rysunku - osób o wyraźnie odmiennych osobowościach twórczych, których samodzielnie opracowane realizacje weszły w stan wzajemnych, ekspozycyjnych zależności. Liczymy na to, że intrygujących.

W przestrzeni Galerii PWW mieliśmy okazję zaprezentować zapisy rysunkowe na papierze, realizowane za pomocą niestandardowych narzędzi takich jak: paznokcie czy stołek. W pierwszym przypadku powstał ręcznie drapany rysunek, którego linie bieli w ten właśnie sposób wydobyte zostały z przestrzeni czarnego podłoża - paznokciami. W kolejnym, szklane narzędzie posłużyło do stworzenia dyptyku o wieloelementowej, po-

dziela za pomocą języka różnych środków wyrazu,¹ ma na celu rozwijanie zdolności i predyspozycji studenta za pomocą tradycyjnych technik malarskich oraz nowoczesnych technik wywoływania obrazu.

Białe jest białe, czarne jest czarne, czy też białe jest czarne, a czarne jest białe, a może białe to białe a czarne to czarne. Czarne, czarne. Białe, białe. Raz, dwa. Dwa, raz. Raz, raz. Dwa, dwa. Tu i tam. Tam i tu. Tak, tak. Nie, nie. Czarne, białe, czarne. Białe, czarne, białe. Przeciwności. Te dwa podstawowe kolory fascynują. Można za ich pomocą opisać wiele niedomówień, niedoskonałości, niespełnień, niedokończeń, niezdecydowania. Nic nie jest pewne, ani takie jak się wydaje. Czy pierwotnie była czerń, z której wyłonił się świat, a biel jest cechą wtórną czy odwrotnie? Świat powstał w wielkiego światła, rozbłysku, bieli? Obecna wątpliwość pozwala na swobodne rozważania dotyczące tego, co jest, czyli poзору bieli lub czerni.

Opozycja ta, jest użyteczna dla wyrażania przeciwieństw, przeciwieństw najmocniejszych. Opozycja najintensywniejsza w kontekście z opozycją etyczną, estetyczną czy ekonomiczną. Pomaga znaleźć klucz do rozróżnienia przedmiotów, uczuć, zjawisk, sytuacji tego świata na piękno i brzydotę, w obrębie estetyki, na dobro i zło, w zakresie etyki i na to co dla nas użyteczne lub nie, w sferze ekonomicznej. Każda z tych sfer powinna zostać rozdzielona i nie powinna przecinać się ze sobą.

Studenci pracowni malarstwa poznają teoretyczne i praktyczne możliwości posługiwania się wszelkimi rodzajami obrazu. Program nakierowany jest na poszukiwanie niekonwencjonalnych technik, środków, mediów. Studenci poszukują połączenia obrazu malarskiego z obrazem wytworzonym technologicznie, takim jak projekcja, animacja, film, prezentacja, dźwięk oraz wszelkie odmiany fotografii. Prezentowane w Galerii PWW prace, pochodzą z tego zakresu, są efektem procesu dydaktycznego, ale też są próbą ukazania samodzielnego myślenia studentów i absolwentów którzy już rozpoczęli samotną i odpowiedzialną drogę twórczą. Podejmując ryzykowną grę, jaką jest sztuka.

Magdalena Gryska

1 Samuel Taylor Coleridge

wtarzałnej aczkolwiek niejednorodnej strukturze zbudowanej z niewielkich („słoiowych”) okręgów. Trzeci, to bezpośrednie odbicie fragmentów ciała na tkaninach, wykonane za pomocą farby, dla której ciało stało się matrycą, ale obrazy z niego zdjęte pozostały niejednoznaczne, nieoczywiste.

Utwory te komunikowały się z realizacjami przestrzennymi, obiektami z tkaniny i drewna, obiektami gotowymi oraz instalacją zbudowaną z form kojarzących się z „kościastymi” strukturami ludzkiego ciała, wspartych na metalowej konstrukcji. Przedstawiony został również film wideo wyświetlany na powierzchni ściany oraz wideo-performance zrealizowany na ulicach Sajgonu, emitowany z monitora TV.

Okazało się, że z pozoru chaotyczny zbiór różnorodnych form i sposobów rysunkowej artykulacji, spotykających się w jednej wspólnej przestrzeni ekspozycyjnej, nie stał się jedynie kafeonią niezależnych wypowiedzi, a zaowocował podskórnym, ukrytym i możliwym do odczytania wspólnym kontekstem - świadomym dialogowaniem autorów z meandrami ludzkiej psychiki, obrazowaniem jej ekspresji, a także rozważaniami nad istotą cielesności. Ekspozycja stała się „dopelniająca” i spójna. To jej ciekawy aspekt, nieoczekiwany.

Gdy zapraszaliśmy młodych artystów do wzięcia udziału w wystawie, mieliśmy w pamięci jedynie ich indywidualne osiągnięcia twórcze, projekty i realizacje.

Nie wyobrażaliśmy sobie, że „Transsfer 2” stanie się nie tylko spotkaniem wrażliwości młodych artystów z widzami, a przeobrazi się przede wszystkim w intrygującą „kooperację” autorskich, niezależnych dzieł, które będą wywoływać wrażenie jakby powstały i dla widza, ale również dla samych siebie. Tak się stało. Dzięki temu można powiedzieć, że w Galerii PWW, także dzięki charakterowi jej przestrzeni, doszło do powstania udanej, interesującej wystawy.

Autorami wystawy „Transsfer 2” byli: Ksenia Vysotskaya, Magda Pacek, Joanna Pacek, Julita Antonowicz, Olga Mularczyk, Andrzej Lenarczyk, Anna Pilawska-Sita.

Kontynuujemy tym samym, prezentację aktualnej kondycji najmłodszego, współczesnego rysunku, jego odmienne warsztaty i multimedialność, różnorodność zapisów oraz wszechstronność wypowiedzi: od działań intuicyjnych, ekspresyjnych po utwory efemeryczne oraz te, które w dominującej mierze oparte są na intelektualnej kalkulacji.

Interesują nas, co również zamierzamy nadal eksponować, także wszystkie inne - te, których natura wymyka się jeszcze akademickim kategoryzacjom.

Jerzy Hejnowicz

Indywidualna wystawa Izabeli Sak, studentki Instytutu Sztuk Wizualnych UZ w Nazare (Portugalia)

Miło nam poinformować, że studentka studiów II stopnia w Instytucie Sztuk Wizualnych UZ Izabela Sak, prezentuje swoje prace malarskie i rysunkowe na indywidualnej wystawie w Portugalii, w mieście Nazare, w Pałacu Real (1718 r.). Pałac Real, to stałe miejsce wystaw artystycznych i innych wydarzeń kulturalnych miasta Nazare. Wystawę można oglądać w dniach 15-28 czerwca br.

Od lutego br. I. Sak w ramach programu Erasmus+ studiuje przez jeden semestr na Escola Superior de Art e Design (szkoła wyższa sztuki i projektowania) w Caldas da Rainha w Portugalii. Prezentowane na wystawie prace powstały podczas pobytu Izabeli Sak w tym kraju.

Izabela Sak - rodowita zielonogórzanka, żona i matka dwóch dorosłych córek. Skończyła Państwowe Liceum Sztuk Plastycznych. W 2011 r., po ponad 20-letniej przerwie w twórczości artystycznej wróciła do malarstwa. Uprawia techniki: olej, akwarela, akryl i grafika cyfrowa. Od 2013 r. tworzy w swojej pracowni połączonej z małą galerią autorską. W 2014 r. rozpoczęła studia na kierunku *malarstwo* w Instytucie Sztuk Wizualnych na Uniwersytecie Zielonogórskim. W roku akademickim 2017/2018 otrzymała stypendium ministra nauki i szkolnictwa wyższego za wybitne osiągnięcia. Prowadziła warsztaty plastyczne dla dzieci i dorosłych. Jest uczestniczką wielu wystaw i plenerów malarskich w Polsce i za granicą. Działa też społecznie i charytatywnie na rzecz swojego miasta i województwa.

Osiągnięcia: **2014** - nominacja do nagrody Wacława Garbaja dla zasłużonego Lubuszanina; **2015, 2016, 2017** - stypendium rektora UZ dla najlepszych studentów; **2015, 2016** - stypendium Klubu Radnych Zielona Razem dla najlepszych studentów UZ; **2015** - wyróżnienie w kategorii malarstwa na wystawie międzynarodowego pleneru malarsko-rzeźbiarskiego w Żarach; **2017** - wyróżnienie w ogólnopolskim V konkursie fotograficznym „Portret 2017” w Warszawie, **2017** - wyróżnienie w konkursie na plakat wigilijny Wydziału Artystycznego UZ, Zielona Góra.

Więcej informacji o Izabeli Sak i jej pracach na: <http://www.sztuka.unikatel.com.pl>

FOT. JERZY HEJNOWICZ

FOT. IZA SAK